

Ved forslaget til ny forældelseslov foreslås en almindelig forældelsesfrist på 3 år, som kan suspenderes ved utilregnelig uvidenhed om kravet, jf. § 3, stk. 1 og 2, i forslaget til ny forældelseslov. Der vil derfor efter Justitsministeriets opfattelse ikke fortsat være behov for, at der i produktansvarsloven er fastsat en særlig 3-årig forældelsesfrist, idet dette ikke længere vil være nødvendigt for at sikre korrekt gennemførelse af produktansvarsdirektivets artikel 10, stk. 1, jf. om denne bestemmelse pkt. 3.5.1 ovenfor.

For så vidt angår den absolutte forældelsesfrist for krav omfattet af produktansvarsdirektivet vil det derimod være nødvendigt at opretholde en særregel, der fastlægger den absolutte forældelsesfrist til 10 år efter den dag, da producenten bragte det skadevoldende produkt i omsætning. Det skyldes, at produktansvarsdirektivets artikel 11 bestemmer, at medlemsstaterne i deres lovgivning skal fastsætte, at skadelidtes rettigheder i henhold til direktivet ophører 10 år efter den dag, da producenten har bragt det produkt, der har forårsaget skaden, i omsætning, medmindre skadelidte inden for dette tidsrum har anlagt retssag mod denne. Ifølge forslaget til ny forældelseslov er den absolutte forældelsesfrist ved bl.a. personskade 30 år efter den skadevoldende handlingens ophør. Det foreslås, at de absolutte forældelsesfrister i forslaget til ny forældelseslov, herunder den 30-årige frist ved personskade, som udgangspunkt også skal gælde på produktansvarslovens område, men på grund af direktivets artikel 11 med den undtagelse, at for det direktivbestemte produktansvar skal i alle tilfælde gælde den nuværende 10-årige absolutte forældelsesfrist.

Det foreslås endvidere, at § 12, stk. 2, og kapitel 6 i forslaget til ny forældelseslov, der i visse situationer giver fordringshaver en tillægsfrist, efter at der er sket en foreløbig afbrydelse, kun gælder, for så vidt angår krav omfattet af produktansvarsdirektivet, i det omfang forældelse ikke indtræder eller er indtrådt som følge af, at der er forløbet 10 år fra den dag, da producenten har bragt det pågældende produkt i omsætning. Baggrunden for dette forslag er, at de tillægsfrister, der vil kunne gælde efter forslaget til ny forældelseslov, ellers ville kunne medføre en udvidelse af forældelsesfristen for en producents ansvar udover den 10-årsfrist, som skal gælde efter artikel 11 i produktansvarsdirektivet.

Der henvises til lovforslagets § 6 (forslag til produktansvarslovens § 14) og bemærkningerne hertil.

3.6. Ændring af atomskadeerstatningsloven

3.6.1. Gældende ret

Ved lov nr. 332 af 19. juni 1974 om erstatning for atomskader med senere ændringer (atomskadeerstatningsloven) pålægges indehavere af nukleare anlæg i en lang række situationer et objektivt erstatningsansvar for nukleare skader, jf. lovens § 13, stk. 1.

Loven gennemfører to OECD-konventioner med tilhørende protokoller, henholdsvis Paris-konventionen af 29. juli 1960 om ansvaret over for tredjemand på den nukleare energis område, som ændret ved protokol af 28. januar 1964 og ved protokol af 16. november 1982, og Bruxelles-konventionen af 31. januar 1963 (tillægskonventionen til Pariskonventionen), som ændret ved protokol af 28. januar 1964 og ved protokol af 16. november 1982.

Med de begrænsninger, der følger af de specifikke bestemmelser, er anlægsindehaveren objektivt ansvarlig for nukleare skader forvoldt ved ulykker på anlægget, jf. lovens § 7, nukleare skader forvoldt ved ulykker under transport, jf. lovens §§ 8-10, samt nukleare skader forvoldt ved ulykker uden for anlægget, når den relevante nukleare substans hidrører fra anlægget, jf. lovens § 11.

Hvis en skade er omfattet af de ovennævnte ansvarsregler, kan erstatningskrav som udgangspunkt kun rettes mod anlægsindehaveren, jf. lovens §§ 16-17. Der kan altså som udgangspunkt ikke kræves erstatning af andre skadevoldere. Til dette udgangspunkt gælder dog en række undtagelser. Bl.a. gælder det ikke, i det omfang det vil stride mod internationale overenskomster om skade i transportforhold, som er tiltrådt af Danmark, jf. § 18. En person, der har måttet betale erstatning som følge af en sådan international overenskomst om skade i transportforhold, indtræder dog i den skadelidtes rettigheder mod den anlægsindehaver, som efter loven er ansvarlig for skaden, jf. lovens § 19.

Atomskadeerstatningslovens § 25 indeholder en række særlige forældelsesbestemmelser for krav på erstatning hos indehaveren af et nukleart anlæg omfattet af lovens §§ 7-11 og § 19.

Ifølge lovens § 25, stk. 1, 1. pkt., forældes sådanne krav som udgangspunkt efter reglerne i 1908-loven, dog således at forældelsesfristen er 3 år. Desuden indeholder § 25, stk. 1, 2. pkt., stk. 2 og 3, nogle særlige forældelsesregler, der supplerer 1908-lovens bestemmelser.

Ved § 25, stk. 1, 2. pkt., fastlægges et særligt befyndelsestidspunkt for forældelsen af de krav, der er nævnt i atomskadeerstatningslovens § 19. Tidspunk-